

палати, въ палатитѣ неговата баба, на тронъ седи — честита царица. Редъ по редъ ѝ боляри слугуватъ и я черпятъ съсъ вина презморски. Около ѝ

вѣрни стражи пазятъ съсъ съкири лъснати на рамо.

Въздивилъ се, уплашилъ се дѣдо, па предъ баба на колѣне падналъ:

— Честито ти, преславна царице! — Ала баба дѣда не поглежда и знакъ дава вѣнъ да го изгонятъ.

Но минава седмица и друга. Отъ сърдита по-сърдита баба, царедворци за дѣда изпраща. Хващатъ дѣда, при баба го водятъ, и така му баба проговаря:

— Иди кажи на рибката, дѣдо, че не искамъ вече да съмъ царица. Искамъ морска да съмъ господарка, да живѣя срѣдъ море широко, златна рибка тамъ да ми слугува, да я пращамъ, дето си поискамъ.

Побоялъ се дѣдо да откаже, не посмѣялъ дума да отвърне и пакъ трѣгва, край море отива.

Морето се страшно разиграло: съ грозенъ плѣсъкъ гонятъ се вълнитѣ, стениятъ страшно и реватъ сърдито.

Дѣдо вика, златна рибка иде. Отдалече рибка дѣда пита:

— Що желаетъ и какво ти трѣбва?

Поклонилъ се дѣдо и отвърналъ:

— Съжали ме, рибке господарке! Що да правя съ бабата проклета? Не желае вече да е царица. Искане морска господарка, да живѣе срѣдъ море широко, ти на нея сама да слугувашъ, да те праща дето си поиска. . .